

Evangelí del dissabte de la setmana XIX de durant l'any: els predilectes de Déu

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana XIX de durant l'any. “Presentaren a Jesús uns infants perquè els imposés les mans i pregués per ells”. Saber-se nens davant de Déu és camí segur per atansar-se a Jesús i tenir-lo com el millor Amic.

Evangelí (Mt 19, 13-15)

Llavors alguns presentaren a Jesús uns infants perquè els imposés les

mans i pregués per ells, però els
deixebles els renyaven. Jesús digué:

—Deixeu estar els infants: no els
impediu que vinguin a mi, perquè el
Regne del cel és dels qui són com ells.

I, després d'imposar-los les mans,
se'n va anar d'allí.

Comentari

Després d'haver escoltat ahir
l'ensenyament de Jesús sobre la
indissolubilitat del matrimoni, avui
contemplem uns nens que són
presentats a Jesús. Una seqüència
significativa: un cop units per
sempre el marit i la muller en
matrimoni, apareixen en escena els
nens, fruit d'aquesta unió.

L'evangelista no indica qui ha portat
els nens; sembla indicar-ho, però,
amb l'episodi anterior: els pares. I és

que la fama de Jesús creixia: guaria els més febles, entre ells els nens. És fàcil d'imaginar, per tant, els pares que portaven a Jesús els fillets, encara febles, perquè els beneís i perquè –amb la imposició de les mans, o només tocar-los– els protegís de les malalties i del poder del maligne.

Els deixebles, però, es creuen amb l'autoritat d'evitar-ho. I el Mestre no ho consent, perquè ell és el Camí per arribar al Pare. Així ho dirà a un dels deixebles: “Ningú no arriba al Pare si no és per mi” (*Jn* 14, 6). Els nens troben en Jesús el millor camí per descobrir la filiació divina. Alhora, els adults –de manera especial, els pares– estan cridats a facilitar-ne la trobada, de manera que també ells redescobreixen la mateixa filiació: “Qui acull un d'aquests infants en nom meu, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat” (*Mc* 9, 37).

És commovedor fixar la mirada en Jesús envoltat de nens, jugant amb ells, somrient-los, demanant-los els noms, l'edat...; instruint-los perquè siguin bons fills dels pares, bons germans...; i parlant-los del Pare del cel. Una escena terrenal i celestial alhora: aquell moment va ser una manifestació clara del que ha de ser a la terra el Regne dels cels i un reflex de com serà el Regne al més enllà per a aquells que a la terra s'han comportat com nens davant de Déu. Per això acollim amb humilitat l'advertència de sant Josepmaria: “No oblidis que el Senyor té predilecció pels nens i pels qui es fan com nens” (*Camí* 872).

Josep Boira // Photo: Nataliya Vaitkevich - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de <https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-dissabte-de-la-setmana-xix-de-durant-lany-els-predilectes-de-deu/>
(11/08/2025)